

РЕШЕНИЕ

№ 5263

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 28.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **12659** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/.

Образувано е по жалба на П. Д. Г. и Г. Т. Г. от [населено място] срещу заповед № РЛС18-РД09-245/11.07.2018г. на кмета на район „С. ”, Столична община, както и във връзка с решение № 14804/04.11.2019 г. на Върховен административен съд /ВАС/, постановено по адм. дело № 1426/2019 г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че жилището се обитава от 6-членно семейство с две малки деца – на 3 и 4 години, както и че жалбоподателят Г. е с трайно намалена работоспособност. Жалбоподателите считат, че отговарят на условията и няма основание за прекратяване на наемните правоотношение. Претендира се от съда отмяна на заповед № РЛС18-РД09-245/11.07.2018г. на кмета на район „С. ”, Столична община, както и присъждане на направените по делото разноски. Допълни доводи се излагат в приложените по делото писмени бележки.

Ответникът – КМЕТЪТ НА РАЙОН „С.”, СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за

неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателите.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № РЛС18-РД09-245/11.07.2018 г. кметът на район „С.“, Столична община, е наредил да се из земе общинско жилище, актувано с акт за общинска собственост /АОС/ № 01256/16.10.2003 г. и находящо се в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] ап. № 3, от Г. Т. Г. и семейството му, които го държат /владяят/ без правно основание. Като правно основание за издаване на заповедта са посочени чл. 65, ал. 2 от ЗОБС и чл. 34, ал. 2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/. В мотивите на заповедта е посочено, че с влязла в сила заповед № РД-09-97/09.04.2014 г. на кмета на район „С.“, Столична община, е бил прекратен договор за наем от 16.12.2003 г., както и че на 20.10.2017 г. е връчена покана за доброволно изпълнение на П. Г. – съпруга на титуляра в настанителната заповед, като към днешна дата жилището не е освободено. В заповедта е посочено още, че принудителното изземване на общинския апартамент ще се извърши на 30.07.2018 г. от 10.30 часа.

Не е спорно по делото между страните обстоятелството, че апартамент № 3, находящ се в [жилищен адрес] [улица],[жк], [населено място], е общинска собственост, съгласно АОС № 01256/16.10.2003 г. Със заповед за настаняване № 73/16.12.2003 г. на кмета на район „С.“, Столична община, Г. Т. Г. и членовете на семейството му: П. Г. /съпруга/, Т. Г. /син/, Й. Г. /дъщеря/, Г. Г. /син/ и Р. Г. /дъщеря/, са настанени в процесното общинско жилище. Въз основа на цитираната заповед на 16.12.2003 г. между Г. Г., в качеството на наемател, и кмета на район „С.“, в качеството на наемодател, е сключен и договор за наем на общинското жилище. Със заповед № РД-09-97/09.04.2014 г. на кмета на район „С.“, Столична община, на основание чл. 46, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 1 от ЗОБС и чл. 33, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НРУУРОЖТСО, е прекратено наемното правоотношение с Г. Т. Г., възникнало на основание договор за наем от 16.12.2003 г. и настанителна заповед № 73/16.12.2003 г. на кмета на район „С.“, за общинско жилище - ап. № 3, ет. 1, бл. 1 в[жк], [улица], [населено място], и е определен срок за доброволно изпълнение. В мотивите на заповедта е посочено, че наемните правоотношения се прекратяват поради неплащане на наемната цена и консумативни разноски за повече от три месеца. Цитираната заповед е връчена на Г. Г. на 04.06.2014г. на лице от адреса – съпругата П. Г., като по делото липсват доказателства, както и не се твърди, заповедта да е била оспорена по съдебен ред.

Като част от административната преписка по делото е приложена покана за доброволно изпълнение изх. № РЛС17-ГР94-4291/06.10.2017 г., адресирана до Г. Г., с която му се указва от кмета на район „С.“, че в срок от пет дни, от връчване на поканата, следва да освободи процесния общински имот, който държи без правно основание. В поканата се сочи, че същата е във връзка с влязла в сила на 19.06.2014 г. заповед № РД-09-97/09.04.2014 г. на кмета на район „С.“, Столична община, с която е

прекратен договор за наем от 16.12.2003 г. Поканата е връчена на член на семейството на Г. Г. – съпругата П. Г., на 20.10.2017 г.

По делото са приложени и приети като доказателства и: доклад № 3/20.03.2014 г. на служители на район „С.“, Столична община; распечатки за дължим наем и такса битови отпадъци от наемател Г. Г.; писмо изх. № 94-Г-6/14.01.2014 г. на кмета на район „С.“, Столична община; експертно решение № 2443 от зас. № 146/18.09.2017 г. на НЕЛК; 3 броя приходни касови ордери за изплатен наем за процесното жилище за месеци януари – май 2014г.; 19 броя приходни касови ордери за изплатен наем за процесното жилище за месеци март, април, май, август, септември, октомври, ноември и декември 2015 г., за цялата 2016 г., за месеци февруари – декември 2017 г., за месеци януари – юни 2018 г. и месеци август – септември 2018 г.; 2 броя приходни касови ордери за изплатен наем за процесното жилище за месеци февруари – декември 2019 г. и месеци януари – септември 2020 г.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – кметът на район „С.“, Столична община, съгласно чл. 65, ал. 2 от ЗОБС във връзка с чл. 46, ал. 1, т. 3 от Закона за местното самоуправление и местната администрация и чл. 34, ал. 1 от НРУУРОЖТСО, в съответствие с целта на закона и в предписаната от закона форма – мотивирана писмена заповед. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед е издадена и при наличието на материално-правните предпоставки на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, съгласно който общински имот, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. По силата на цитираната разпоредба заповеди за изземване се издават при кумулативното наличие на следните предпоставки: да се касае за общински имот и същият да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала. От събраните и приети по делото доказателства се установява, че в процесния случай всички тези законови изисквания са налице. Безспорно по делото е, а и не се спори между страните, че процесното жилище към датата на издаване на оспорената заповед е общинска собственост, съгласно АОС № 01256/16.10.2003 г. Видно от представените и приети по делото доказателства безспорно се установява също така, че жалбоподателите държат общинското жилище без правно основание. Това е така, защото между Г. Г. и район „С.“, Столична община, е съществувало наемно правоотношение за процесното жилище, въз основа на сключен наемен договор от 16.12.2003 г. и заповед за настаняване № 73/16.12.2003 г. на кмета на район „С.“, което обаче е било прекратено със заповед № РД-09-97/09.04.2014 г. на кмета на район „С.“, Столична община. Доколкото в настоящото производство се установява – от приетите по делото писмени доказателства, а и обратното не се твърди и от самите жалбоподатели, че тази заповед по чл. 46, ал. 1 от ЗОБС не е била оспорена по съдебен ред нито от жалбоподателя Г. Г., нито от членове на неговото семейство, то настоящата инстанция приема, че същата е влязла в сила на 19.06.2014 г., т. е. към

датата на издаване на заповедта за изземване тази заповед е била влязла в сила вече. Именно тази заповед, постановена на основание чл. 46, ал. 2 от ЗОБС, е била и основанието за издаване на процесната заповед, както и въз основа на нея е отпаднало правното основание на Г. Г. и членовете на неговото семейство да държат общинското жилище.

По отношение на приложените по делото от жалбоподателите писмени доказателства за плащане на наем за общинското жилище след месец юни 2014 г., съдът намира, че това обстоятелство не би могло да санира по никакъв начин липсата на правно основание за държане на общинския имот, с която липса правната норма е предвидила съответните правни последици – изземване на общинското жилище. Разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС е императивна и не допуска изключения от общото правило, както и възможност за продължаване на държането без правно основание на общинското жилище.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че така подадената жалбата е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. Г. и Г. Т. Г. от [населено място] срещу заповед № РЛС18-РД09-245/11.07.2018г. на кмета на район „С. ”, Столична община, като неоснователна.

ОСЪЖДА П. Д. Г. и Г. Т. Г. от [населено място] да заплатят на СТОЛИЧНА ОБЩИНА сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: